

**Носієм суверенітету і єдиним джерелом
влади в Україні є народ**

Стаття 5 Конституції України

2 (167)

Наша ГРОМАДА

ЧЕТВЕР,
30 березня
2023

На підтримку ЗСУ

24 березня Грузьківський будинок культури на підтримку Збройних Сил України організував благодійний ярмарок «Переможна весна», в якому

участь взяли вихованці місцевої гімназії. Для потреб військових було зібрано 12,5 тисячі гривень. Організатори подякували усім, хто долучився до заходу.

Володимир Кухта: Працюємо з вірою в перемогу

Вторгнення в нашу країну російських військ у лютому минулого року паралізувало роботу тисяч вітчизняних підприємств. В тому числі тих, що розташовуються за сотні кілометрів від лінії фронту. Одне з таких підприємств – АТ «Кіровоградське рудоуправління». Воно видобуває каолін, який використовується в металургійній та інших галузях промисловості. За весь рік тут було видобуто всього 48 тисяч тонн сировини, тоді як у 2021 році – 280 тисяч тонн. Без роботи залишилося більшість працівників, різко зменшилися відрахування до бюджетів усіх рівнів.

Про виживання підприємства в умовах воєнного стану та перспективи відновлення видобутку каоліну газеті розповів генеральний директор Володимир Кухта:

– Не пригадую, щоб ми колись перебували в такій ситуації. Війна зруйнувала ринок збуту нашої сировини, і хоч ми залишилися чи не єдиними в країні її постачальниками, потреба в ній різко зменшилася. Частина підприємств, які купували наші каоліни, опинилася на окупованій території або ж змушена була припинити роботу через близькість військових дій. Відпали й більшість зарубіжних партнерів, оскільки агресор заблокував морські порти України, через які вони вивозили закуплену сировину.

Незначні замовлення ми виконували за рахунок запасів сировини на проміжному складі. Всього торік її було добуто 48 тисяч тонн. Це майже в шість разів менше, порівнюючи з 2021 роком, коли було видано на гора рекордну для нашого підприємства кількість – 280 тисяч тонн. Виручені від продажу сировини кошти йшли на оплату праці та податки. Однак відсутність постійного попиту на продукцію змусила нас вдаватися до зупинки виробництва з усіма негативними наслідками. Ніхто навіть припустити не міг, що це станеться. У вимушену

основні зусилля спрямовувалися на збереження кар'єру в робочому стані. Ми не втрачали надії на те, що комусь знадобиться наша продукція, а відтак відкачували з кар'єру воду, лагодили техніку тощо. Всі працівники старалися, та все ж маю відзначити тут енергетиків Володимира Бібіка й Віктора

турецьких фірм нібито домовилися про вивезення нашої глини морем. Якщо їй це вдасться, зможемо розраховувати на стабільну й тривалу співпрацю.

Сьогодні ми вже відправляємо незначні партії сировини замовникам із сусідніх країн. Про свої наміри купувати її заявили й деякі вітчизняні підприємства. Сподіваємося також, що візьмемо участь у відбудові зруйнованих міст і сіл після вигнання агресора з української землі. Тоді знадобляться величезні обсяги цементу, а наші вторинні каоліни годяться для його виробництва. Ще однією гарантією нашої стабільної роботи стане відродження в країні металургійних підприємств.

Нині в кар'єрі тривають підготовчі роботи. Найперше – маємо відкачати воду, що набиравалася тут протягом осені та зими. Без цього не можемо розпочати видобуток.

Наше завдання на нинішній рік – видобути п'ятдесят тисяч тонн сировини. Це – мінімум, адже маємо технічні можливості видобути більше. Все залежатиме від того, коли закінчиться війна й наші хлопці повернуться до мирної праці.

Як відомо, наше підприємство частково опікується соціальною сферою Катеринівки та Обознівки. Воно взяло на себе обслуговування електромереж, водогону, подачу кабельного інтернету тощо. Навіть за нішньої фінансової скрути ми продовжуємо виконувати цю функцію, адже для нас завжди була пріоритетом турбота про людей.

І на закінчення. Вірю в перемогу наших Збройних Сил, в те, що зможемо швидко відбудувати свою країну й зробити життя людей ще кращим. Інакше й бути не може.

Записав
Валерій М'ЯТОВИЧ

відпустку пішли 54 працівники із 96, які трудилися на нашому підприємстві.

Більше двадцяти працівників поповнили лави захисників України. Один із них – Василь Касьяненко, який трудився на відправці сировини залізницею, загинув. Його ратний подвиг відзначено високою військовою нагородою – орденом Богдана Хмельницького.

Додам, що, починаючи з 2014 року, коли росія розв'язала війну на Донбасі й захопила Крим, наш колектив допомагав добровольцям і бійцям ЗСУ технікою, коштами, купував для них прилади нічного бачення, спорядження тощо. Після минулорічного повномасштабного вторгнення ми знову відгукнулися на заклик військових і передали для їхніх потреб більше десятка одиниць техніки, в тому числі вантажні автомобілі та автобуси.

У період вимушеного простою

Лівіцького. Завдяки їм швидко усувалися аварійні ситуації, забезпечувалася робота механізмів, подача води жителям Катеринівки та Обознівки, які користуються водогonom.

Мене часто запитували, коли ж запрацює наше підприємство. Я відповідав: коли знайдемо замовників. Пошук замовників триває постійно. Виходимо на потенційних споживачів, надсилаємо їм зразки глини, її технічну характеристику. Орієнтуємося на країни Східної Європи й Туреччину. Є вже позитивні зрушення: одна з

НОВИНИ

Чергова перемога Валерії Третяк

Нещодавно стали відомі результати Третього етапу Всеукраїнської олімпіади з хімії. Учениця восьмого класу Олексіївської філії лицею "Нова школа" Валерія Третяк посіла третє місце серед учасників обласного етапу.

Це вже друге високе досягнення Валерії в нішньому році. В лютому вона виборола таке ж місце в обласному етапі Всеукраїнської олімпіади з української мови і літератури.

Передали оргтехніку

Катеринівський сільський голова Тетяна Пучка повідомила у фейсбуці про передачу військової частині оргтехніки – двох ноутбуків та двох принтерів. Цю техніку придбано за кошти громади.

Відкрито клас безпеки

У Грузьківській гімназії запрацював клас безпеки. В його відкритті взяли участь працівники Служби порятунку. Вони ж провели перший урок.

Учням нагадали правила пожежної безпеки, порядок експлуатації генераторів тощо. Йшлося і про безпеку під час воєнного стану, зокрема, як діяти при виявленні вибухонебезпечних предметів.

Відключатимуть світло

Катеринівська сільська рада доводить до відома жителів, що згідно з повідомленням ПрАТ «Кіровоград-обленерго» провадитиметься планове відключення електроенергії в квітні в таких населених пунктах: **Грузьке – 3, 4, 12 та 18; Олексіївка – 14.** Тривалість відключення: **з 9.00 до 17.00.**

Щедрі душею

Як подружжя сільських пенсіонерів допомогло захисникам

Про Надію Миколаївну і Олександра Миколайовича Тарахтійів з Могутнього я почув від Світлани Ніколаєнко, художнього керівника Володимирівського сільського клубу. У попередньому випуску «Нашої громади» в матеріалі про діяльність «Пункту незламності», що діє при Володимирівській філії коледжу «Нова школа», зазначалося, зокрема, що Світлана Іванівна опікувалася виготовленням тушок для наших воїнів.

При зустрічі вона розповіла, що коли якогось дня закінчилося м'ясо, вони зателефонували фермеру з Могутнього, депутату сільської ради Олександр Демченку. Той вислухав їхнє прохання й пообіцяв допомогти. Не сподівалися, що вже за годину їм привезуть свинячу тушу.

— А ще приємно вразив вчинок подружжя пенсіонерів Тарахтійів з того ж села. — сказала Світлана Іванівна. — Дізнавшись від дочки Наталії, яка живе у Володимирівці і долучається до волонтерських справ, що для тушонки бракує м'яса, Надія Миколаївна і Олександр Миколайович запропонували домашню птицю. Вона їм самим знадобилася б, адже мають дітей і внуків та й живуть лише на пенсію, але вони для себе вирішили: треба допомогти захисникам. Ми їм дуже вдячні, про них варто написати в газеті.

Я теж про це подумав й одразу зателефонував Наталії Ключіч — щоб підготувала батьків. Сільські жителі — в більшості люди скромні, й неохоче роздають інтерв'ю. Наталія погодилася допомогти, але того дня мені таки не пощастило: Тарахтійї їздили в місто в лікарню. Зустрівся з ними через кілька днів.

У Могутньому Тарахтійів знають усі. Коли запитав у двох стареньких жінок, що сиділи на лавці під парканом, де ті живуть, порадили орієнтуватися на жовту "іву", що росте біля воріт. Так і роблю, а вже за кілька хвилин стою перед ворітьми. На мій голос ніхто не озивається, тому рушаю до хати. Дорогою відзначаю порядок у дворі. Аж ось і хазяїн виходить. Представляється: Олександр Миколайович. Завдяки дочці здогадується, хто я й чого до них завітав, і запрошує до кімнати. Там хазяїнує Надія Миколаївна.

— Може пообідаєте? — запитує Надія Миколаївна, і я розумію, що маю справу з гостинними й щедрими людьми, і отой їхній внесок у майбутню перемогу над ворогом не був випадковим.

Від обіду я відмовився.

— То хоч кави вип'єте? — напоягає чоловік.

Аби не образити господарів погоджуюся на каву й беруся за роботу.

Поки Олександр Миколайович зайнятий приготуванням кави, говорю з Надією Миколаївною. Вона — з місцевих, чоловік — з Підвисокого колишнього Новоархангельського району. В Могутньому живуть давно. Виростили дох дітей. Трудилися в місцевих господарствах — спочатку в колгоспі, пізніше — у фермера. Завжди мали вдома птицю — індиків, гусей, качок, не рахуючи курей. Були й кролі. Олександр Миколайович доповнює: до сотні й більше.

— Коли були молодші й здоров'я дозволяло, тримали дві корови, кілька свиноматок, — продовжує Надія Миколаївна. — А щоб було чим їх годувати, займали чотири городи.

Кажуть: їх шокувало повідо-

влення про напад на нашу країну російських військ.

— У Росії стільки українців живе, чого вона пішла на нас війною, чого вбиває наших людей? — обурюється Олександр Миколайович.

На війні загинув Юрій Плис, з яким вони трудилися на току. На його похорони зібралися майже всі жителі села.

— В останню путь проводжали стоячи на колінах, — розповідає Надія Миколаївна. — Я сама не могла ні стати на коліна, ні підвестися, то мені чоловік допомагав. Хорошою людиною був Юра, в нього залишилося три дочки, найменша — ще школярка.

Запитую, як виникла думка віддати птицю у Володимирівку, щоб там її переробили на тушонку.

— А нам Наталя щодня дзвонила й розповідала, що готували для відправки нашим військовим, — каже Надія Миколаївна. — Від неї й почули, що їм потрібне м'ясо. Я сказала: запитай дівчат, якщо вони будуть скубити, то я передам їм сім індиків і три гуски. Дівчата погодилися. Прислали машину, і ми віддали. Залишилися з десяток курей і два індиків.

— Не шкодуєте? — запитую.

— Ну що ви, ні, — відповідає жінка. — Солдатам треба допомагати, їм там нелегко.

Як ведеться бійцям на фронті, подружжю відомо з перших уст. З їхньої родини хтось пішов добровольцем захищати рідну землю, когось було призвано. Ін-

коли телефонують Надії Миколаївні і Олександр Миколайовичу й розповідають про свої нелегкі воєнні будні.

— Коли по нашій вулиці йшли колони з військовою технікою, то ми із сусідами на блокпосту встигали бійцям передати сало, пиріжки, яйця — в кого що було, — додає Олександр Миколайович, і я розумію безглуздість свого запитання, чи не шкодують за тим, що віддали стільки птиці. Віддали, бо такі вони люди і так розуміють свій громадянський обов'язок.

Ми сидимо за столом, застеленим білою в'язаною скатертиною. Чи не є ця скатертину витвором господині? Так, зізнається Надія Миколаївна, вона любить в'язати. Переважно — серветки різної форми й з різними орнаментами. Килимки на підлозі — теж її рук справа.

Далі з'ясується, що господиня має й ще одне захоплення — квіти.

— Скільки тут хазяїнуємо, завжди садимо квіти, — каже жінка. — Цвітуть з весни й до пізньої осені. Якщо навідаєтеся до нас пізніше — побачите наші троянди, вони дуже гарні.

Я обіцяю коли-небудь завітати до цих простих, привітних і гостинних людей. На закінчення фотографую їх у дворі з красенями-індиками. Здається, знімок вдався.

Валерій М'ЯТОВИЧ,
с. Могутнє

Як привчити дітей їсти овочі

Серед найчастіших помилок у харчуванні є використання замалої кількості овочів.

Кілька практичних порад, як привчити дитину вживати овочі, коли вона їх не любить та відмовляється їсти.

- Якщо дитина любить хоча б якісь овочі — намагайтеся давати їх щодня, по черзі змінюючи протягом тижня. Картопля, до речі, теж овоч. Але не впадайте у крайнощі — не треба годувати дитину лише картоплею, тому що іншого вона не їсть.

- Додавайте овочі до звичних та улюблених для дітей страв. Робіть їх "прихованими", маскуйте. Наприклад, до м'ясного наповнення котлет чи голубців додайте цвітну або білоголову капусту, кабачки, моркву, червоний перець. Хорошою стравою буде суп-пюре на основі овочів. Спробуйте овочеві запіканки або омлет з дрібно нарізаними овочами.

- Кілька разів на тиждень робіть корисні домашні сендвічі з цілнзернового хліба та кладіть до них овочі.

- Замість складних салатів запропонуйте дитині просто нарізані овочі або кілька інгредієнтів з "дорослого" салату, наприклад, палички або солонку з моркви, огірків чи болгарського перцю. Приготуйте сирний соус до овочів, з ним буде смачніше. Також нехай спробують сиру моркву або перець, навіть якщо самі їсте їх приготованими.

- Давайте овочі у вигляді корисних овочевих смузі. Для смаку додайте ягоди та фрукти.

- Вводьте нові овочі поступово. Насправді, щоб звикнути до нового смаку їжі, дитині потрібно спробувати її в середньому 10-15 разів.

- Пропонуйте овочі дитині щодня. Будьте терплячими — дитина може 10 разів відмовитися від нової страви і погодитися на 11-й раз. Важливо не нав'язувати і не примушувати.

- За правилами здорового харчування, до раціону дітей слід вводити більше овочів, ніж фруктів. Фрукти й овочі додавайте до кожної страви в різній формі — приготувані і сирі. Під час складання меню завжди обирайте овочі та фрукти.

Змінено порядок виплати допомоги родинам загиблих

Відразу після повномасштабного російського вторгнення Кабмін ухвалив постанову, якою визначив, що сім'ям загиблих українських воїнів виплачується одноразова грошова допомога в розмірі 15 млн грн.

Нинішнього року порядок виплат було удосконалено. Одноразова грошова допомога виплачується, лише у тому разі, якщо

військовий загинув під час дії воєнного стану або внаслідок поранення, контузії, травми, каліцтва, що сталися під час захисту Батьківщини, участі в бойових діях чи інших заходах.

Зокрема, якщо трагедія відбулася на тимчасово окупованій РФ території України, на території між позиціями сил оборони та позиціями військ держави-агресора в період

здійснення зазначених заходів, не пізніше ніж через один рік після поранення, травми, чи іншого ушкодження.

Отримати грошову допомогу можуть родичі загиблого та особи, які перебували на його утриманні. Це батьки, дружина або чоловік, які не одружилися вдруге, діти, які не мають та не мали своїх сімей. А також діти, які мають свої сім'ї, але стали особами з інвалідністю до досягнення повноліття, та діти, обоє з батьків яких загинули або зникли безвісти.

Перша виплата здійснюється в розмірі 3 млн. грн, далі — по 300 тис. грн щомісяця. За-

лишок виплачується частками впродовж 40 наступних місяців.

Члени сім'ї, які мають право на отримання грошової допомоги, можуть реалізувати його з дати загибелі або смерті, вказаної у свідоцтві про смерть. Якщо хтось із членів родини відмовляється від виплат або протягом трьох років не реалізує своє право, його частка розподіляється між іншими претендентами.

Збирати необхідні документи можна після того, як родина отримала свідоцтво про смерть військового.

«Наша ГРОМАДА» — загальнополітичне видання.
Засновник — АТ «Кіровоградське рудоуправління».

Свідоцтво про реєстрацію КГ № 890/466.

Редактор М'ятович В.П.
Адреса редакції: Кіровоградська область, Кропивницький район, с. Катеринівка, просп. Гагаріна, 8. Тел. (0522) 31 46 45.

Редакція "Нашої громади" дякує всім, хто допомагав у підготовці цього випуску.